

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 491/2016
10.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.П., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Б.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 234/14 од 30.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/16 од 26.02.2016. године, у седници већа одржаној 10.05.2016. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.П., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 234/14 од 30.10.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/16 од 26.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 234/14 од 30.10.2015. године, окривљени Д.П. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од једне године и због кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од четири месеца, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца. Суд је окривљеном применом члана 297. став 5. КЗ у вези члана 86. КЗ изрекао меру безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од осам месеци, која се има рачунати од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Применом члана 258. став 4. ЗКП оштећени М.Н., Г.Н. и Д.Н. упућени су на парницу ради остварења имовинскоправног захтева, а у смислу члана 262. став 2. ЗКП окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка о којима ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/16 од 26.02.2016. године делимичним уважањем жалбе браниоца окривљеног Д.П. преиначена је првостепена пресуда, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Д.П., узимајући као правилно одмерене претходно утврђене појединачне казне затвора из првостепене пресуде осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и један месец, док су у осталом делу жалба браниоца окривљеног и жалба пуномоћника оштећених М.Н., Г.Н. и Д.Н., одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, на основу члана 482. и члана 483. став 3. ЗКП бранилац окривљеног Д.П., адвокат Б.Ђ. поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, повреде одредбе члана 54. КЗ, све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан, те да укине побијане пресуде или да исте преиначи у корист окривљеног прихватајући наводе из захтева као и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Д.П., адвоката Б.Ђ. се указује на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да радња извршења кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди наведена у изреци првостепене пресуде не садржи објективне и субјективне елементе, како је то предвиђено одредбом члана 296. став 1. Кривичног законика.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у поднетом захтеву оценио је као неосноване. Наиме, првостепени суд је донео правилан правни закључак да из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, наведених у оптужби и изреци првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ, па су предметне кривичноправне радње окривљеног Д.П., правно квалификоване као кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон, одредба члана 439. тачка 1) ЗКП, су оцењени као неосновани.

Правноснажне пресуде се поднетим захтевом браниоца окривљеног побијају због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је суд одлучујући о кривичној санкцији повредио закон и то одредбу о одмеравању казне садржану у члану 54. Кривичног законика. Првостепени суд је ову одредбу повредио, према ставу одбране, с`обзиром да је олакшавајуће и отежавајуће околности ценио приликом изрицања јединствене казне, а не приликом појединачно утврђених казни.

Међутим, мада се предметним захтевом формално указује на разлог због кога је могуће поднети захтев за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца – одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП, датим образложењем исте повреде се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање везано за околности које су од значаја за одмеравање казне, односно одредбу члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, те о овом делу захтева суд није могао мериторно одлучивати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.